

Υπόθεση C-260/22

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

19 Απριλίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Landgericht Erfurt (Γερμανία)

Ημερομηνία της διατάξεως του αιτούντος δικαστηρίου:

31 Μαρτίου 2022

Ενάγουσα:

Seven.One Entertainment Group GmbH

Εναγομένη:

Corint Media GmbH

Landgericht Erfurt (πρωτοδικείο Erfurt, Γερμανία)

[παραλειπόμενα]

Διάταξη παραπομπής

Επί της ένδικης διαφοράς μεταξύ

Seven.One Entertainment Group GmbH, [παραλειπόμενα] Unterföhring

-ενάγουσας-

[παραλειπόμενα] και

Corint Media GmbH, [παραλειπόμενα] Βερολίνο

-εναγομένης-

[παραλειπόμενα]

με αντικείμενο την εκτέλεση συμβάσεως

το τρίτο πολιτικό τμήμα του Landgericht Erfurt (πρωτοδικείου Erfurt, Γερμανία) [παραλειπόμενα]

στις 31.3.2022

διατάσσει:

I.

Αναστέλλει τη διαδικασία.

II.

Κατ' εφαρμογή του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1.

Έχει η οδηγία 2001/29/EK την έννοια ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί δικαιούνται άμεσα και πρωτογενώς τη δίκαιη αποζημίωση βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/29/EK λόγω της εξαιρέσεως η οποία αποκαλείται «εξαιρέση της ιδιωτικής αντιγραφής»;

2.

Είναι δυνατόν οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί, λαμβανομένου υπόψη του δικαιώματός τους που απορρέει από το άρθρο 2, στοιχείο ε', της οδηγίας 2001/29/EK, να αποκλειστούν από την άσκηση του δικαιώματος δίκαιης αποζημίωσης, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/29/EK, με την αιτιολογία ότι δυνάμει της τελευταίας διατάξεως είναι σε θέση ταυτόχρονα να δικαιούνται δίκαιης αποζημίωσης και υπό την ιδιότητά τους ως παραγωγοί ταινιών;

3.

Εάν η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα είναι καταφατική:

Επιτρέπεται ο γενικός αποκλεισμός των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση, μολονότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί, αναλόγως της συγκεκριμένης δομής του τηλεοπτικού τους προγράμματος, άλλοτε αποκτούν δικαιώματα παραγωγού ταινίας σε πολύ περιορισμένη κλίμακα (κυρίως τηλεοπτικά προγράμματα αποτελούμενα κατά μεγάλο ποσοστό από έργα τα οποία προβάλλονται κατόπιν αδείας τρίτων), ενώ άλλοτε δεν αποκτούν καθόλου δικαιώματα παραγωγού ταινίας (κυρίως παραγωγοί ραδιοφωνικών προγραμμάτων);

Σκεπτικό:

A. Αντικείμενο και πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης

1. Αντικείμενο της διαφοράς

Οι διάδικοι της κύριας δίκης διαφωνούν ως προς την υποχρέωση της εναγομένης να ασκεί δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/29/EK αξιώσεις για καταβολή εύλογης αμοιβής οι οποίες απορρέουν από την καλούμενη εισφορά άγραφου μέσου.

2. Πραγματικά περιστατικά

Η εναγομένη είναι εταιρία συλλογικής διαχείρισης η οποία διαχειρίζεται τα δικαιώματα δημιουργού και συγγενή πνευματικά δικαιώματα ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών. Τα αντίστοιχα έσοδα διανέμονται από την εναγομένη προς τους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς.

Η ενάγουσα είναι ραδιοτηλεοπτικός οργανισμός ο οποίος καταρτίζει και μεταδίδει σε ολόκληρη την εθνική επικράτεια το ιδιωτικό τηλεοπτικό πρόγραμμα «[SAT.1 Gold]» το οποίο χρηματοδοτείται από διαφημίσεις.

Μεταξύ των διαδίκων έχει συναφθεί σύμβαση διαχείρισης δικαιωμάτων.

Σε αυτήν ρυθμίζεται η αποκλειστική από μέρος της εναγομένης άσκηση και εκμετάλλευση των δικαιωμάτων δημιουργού και συγγενών πνευματικών δικαιωμάτων της ενάγουσας για το πρόγραμμα «[SAT.1 Gold]».

Η εναγομένη οφείλει να διανέμει κατ' αναλογία τα αντίστοιχα έσοδα προς την ενάγουσα.

Τα έσοδα από δικαιώματα δημιουργού συνεισφέρουν σημαντικά στην αναχρηματοδότηση των προγραμμάτων που καταρτίζουν οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί.

Στη σύμβαση διαχείρισης δικαιωμάτων προβλέπεται και είσπραξη της καλούμενης εισφοράς άγραφου μέσου.

Η λεγόμενη εισφορά άγραφου μέσου αποτελεί αξίωση εύλογης αμοιβής η οποία προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας και αποσκοπεί στην επανόρθωση της ζημίας που υφίστανται οι κάτοχοι πνευματικών δικαιωμάτων εξαιτίας της αποκαλούμενης εξαίρεσης της ιδιωτικής αντιγραφής.

Η ενάγουσα πλήττεται σοβαρά από ιδιωτικές αντιγραφές πραγματοποιούμενες, μεταξύ άλλων, υπό μορφήν υλικής ενσωμάτωσης του προγράμματός της μέσω (επιγραμμικών) συσκευών μαγνητοσκόπησης.

Αξιώνει από την εναγομένη την είσπραξη της εισφοράς άγραφου μέσου κατ' εφαρμογή της σύμβασης και τη διανομή των αντίστοιχων εσόδων.

Η εναγομένη προς το παρόν, με βάση τον γερμανικό νόμο περί πνευματικής ιδιοκτησίας, δεν είναι σε θέση να ανταποκριθεί στην ως άνω αξίωση.

Επί του παρόντος, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, η ενάγουσα δεν έχει δικαίωμα είσπραξης της εισφοράς άγραφου μέσου.

3. Εθνικό νομικό πλαίσιο

α) Περιγραφή του εθνικού νομικού πλαισίου

Στο εθνικό δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας προβλέπεται η λεγόμενη «εξάιρεση της ιδιωτικής αντιγραφής».

Η εν λόγω ρύθμιση περιορίζει το δικαίωμα αναπαραγωγής των δικαιούχων πνευματικών δικαιωμάτων επιτρέποντας την άνευ αδείας τους αναπαραγωγή του έργου όταν αυτό προορίζεται για προσωπική ή ιδιωτική χρήση.

Ως αντιστάθμισμα, το εθνικό δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας αναγνωρίζει αξίωση δίκαιης αποζημίωσης για τους δικαιούχους πνευματικών δικαιωμάτων οι οποίοι θίγονται από την εξάιρεση της ιδιωτικής αντιγραφής. Με τον τρόπο αυτόν επιδιώκεται η επανόρθωση της ζημίας που υφίστανται οι δικαιούχοι πνευματικών δικαιωμάτων λόγω του περιορισμού των δικών τους δικαιωμάτων αναπαραγωγής.

Σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί είναι δικαιούχοι αποκλειστικού δικαιώματος αναπαραγωγής.

Ως προς αυτούς, σύμφωνα με τις επιταγές του εθνικού νομοθέτη, ισχύει ρητώς η εξάιρεση της ιδιωτικής αντιγραφής.

Ωστόσο, βάσει του εθνικού δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί αποκλείονται τελείως από την άσκηση του δικαιώματος αποζημίωσης.

β) Γράμμα των νομοθετικών διατάξεων

(i) Ιδιωτική αντιγραφή

Η διάταξη για την εξάιρεση ιδιωτικής αντιγραφής δυνάμει του άρθρου 53, παράγραφος 1, του Urheberrechtsgesetz (γερμανικού νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας) περιέχεται στο πρώτο μέρος, έκτο τμήμα, του εν λόγω νόμου και έχει ως εξής:

«Η ιδιωτική αντιγραφή ενός έργου που πραγματοποιείται από φυσικό πρόσωπο για ιδιωτική χρήση σε οποιοδήποτε μέσο είναι νόμιμη υπό την προϋπόθεση ότι τα αντίγραφα δεν χρησιμοποιούνται, άμεσα ή έμμεσα, για εμπορικούς σκοπούς και ότι το πρωτότυπο δεν έχει προδήλως παραχθεί παράνομα ή δεν έχει διατεθεί σε κοινή χρήση. Οποιος αναπαράγει αντίγραφα νομίμως για τον εαυτό του μπορεί επίσης να

παραγγέλλει σε άλλον να κάνει αντίγραφα γι' αυτόν, εφόσον τούτο γίνεται δωρεάν ή εφόσον πρόκειται για αντίγραφα σε χαρτί ή σε άλλον ανάλογο υλικό φορέα με τη χρήση οποιουδήποτε είδους φωτογραφικής τεχνικής ή με οποιαδήποτε άλλη μέθοδο που επιφέρει παρόμοια αποτελέσματα.»

(ii) Αξίωση δίκαιης αποζημίωσης

Η καλούμενη εισφορά άγραφου μέσου, η οποία έχει θεσπιστεί προς αντιστάθμιση της εξαίρεσης ιδιωτικής αντιγραφής, ρυθμίζεται στο άρθρο 54, παράγραφος 1, του Urheberrechtsgesetz και έχει ως εξής:

«Όταν λόγω της φύσεως του έργου είναι αναμενόμενο ότι αυτό θα αναπαραχθεί ελεύθερα βάσει των διατάξεων του άρθρου 53, παράγραφος 1 ή 2 ή των άρθρων 60a έως 60f, ο δημιουργός μπορεί να αξιώσει δίκαιη αποζημίωση από τον κατασκευαστή συσκευών και μέσων αποθήκευσης που εκ μόνης της κατασκευής τους ή σε συνδυασμό με άλλες συσκευές, μέσα αποθήκευσης ή εξαρτήματα χρησιμοποιούνται για τέτοιες αναπαραγωγές.»

(iii) Εξαίρεση των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών

Η ρύθμιση η οποία καθιερώνει την εφαρμογή της εξαίρεσης ιδιωτικής αντιγραφής για τα προγράμματα των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, ενώ ταυτόχρονα αποκλείει τους τελευταίους από την είσπραξη της λεγόμενης εισφοράς άγραφου μέσου, περιέχεται στο άρθρο 87, παράγραφος 4, του Urheberrechtsgesetz. Η διατύπωσή της έχει ως εξής:

«Το άρθρο 10, παράγραφος 1 καθώς και οι διατάξεις του πρώτου μέρους, έκτο τμήμα, εξαιρουμένων εκείνων του άρθρου 47, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος και του άρθρου 54, παράγραφος 1, εφαρμόζονται κατ' αναλογία.»

B. Σημασία για την έκδοση αποφάσεως επί της ένδικης διαφοράς

1. Νομικό πλαίσιο σε επίπεδο δικαίου της Ένωσης

α) Οδηγία 2001/29/EK

Ο αποκλεισμός των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Urheberrechtsgesetz ενδέχεται να αντιβαίνει στο άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ε', της οδηγίας 2001/29/EK.

Η οδηγία 2001/29/EK προβλέπει ότι περιορισμός του δικαιώματος αναπαραγωγής δυνάμει εθνικής ρύθμισης, όπως αυτή της εξαίρεσης ιδιωτικής αντιγραφής, επιτρέπεται μόνον εφόσον παρέχεται δίκαιη αποζημίωση στους θιγόμενους δικαιούχους.

(i) Οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί ως δικαιούχοι της αξίωσης

Η δίκαιη αποζημίωση καταβάλλεται προς τους κατόχους του αποκλειστικού δικαιώματος αναπαραγωγής οι οποίοι πλήττονται από την εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής. Τούτο προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία οι δικαιούχοι, δυνάμει του άρθρου του άρθρου 2 της οδηγίας 2001/29/EK, ως κάτοχοι του αποκλειστικού δικαιώματος αναπαραγωγής δικαιούνται άμεσα ή πρωτογενώς τη δίκαιη αποζημίωση (ΔΕΕ, απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2010, *Padawan*, C-467/08, Συλλογή I 2010, σ. 10098· ΔΕΕ, απόφαση της 16ης Ιουνίου 2011, C-462/09, Συλλογή I 2011, σ. 5349· ΔΕΕ, απόφαση της 9ης Ιουνίου 2016, *EGEDA*, C-470/14, EuZW 2016, σ. 670, σκέψη 21).

Σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 2001/29/EK, οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί είναι κάτοχοι του αποκλειστικού δικαιώματος αναπαραγωγής. Ομοίως, βάσει και του εθνικού δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί είναι κάτοχοι του αποκλειστικού δικαιώματος αναπαραγωγής.

Το αποκλειστικό τους δικαίωμα αναπαραγωγής περιορίζεται με τις διατάξεις των άρθρων 87, παράγραφος 4, και 53, παράγραφος 1, του Urheberrechtsgesetz και με την προβλεπόμενη στην εθνική νομοθεσία εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής.

(ii) Η εθνική ρύθμιση δεν ανταποκρίνεται στην υποχρέωση αποτελέσματος

Η διάταξη του άρθρου 5, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας 2001/29/EK δεν προβλέπει περιορισμό της δίκαιης αποζημίωσης σε βάρος μεμονωμένων δικαιούχων. Αντιθέτως, με την εν λόγω διάταξη επιβάλλεται στα εθνικά νομοθετικά όργανα υποχρέωση επιτεύξεως συγκεκριμένου αποτελέσματος, βάσει της οποίας το εθνικό δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας επιτρέπεται να προβλέπει εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής μόνον εφόσον παρέχεται δίκαιη αποζημίωση προς όλους τους θιγόμενους δικαιούχους (ΔΕΕ, απόφαση της 9ης Ιουνίου 2016, *EGEDA*, C-470/14, EuZW 2016, σ. 670, σκέψη 21).

Όσον αφορά την επίδικη ρύθμιση, υπάρχουν αμφιβολίες κατά πόσον αυτή ανταποκρίνεται στην υποχρέωση αποτελέσματος που προκύπτει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας 2001/29/EK.

(iii) Μη ύπαρξη δικαιολογίας για τον αποκλεισμό των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση

Δεν προκύπτει δικαιολογία για τον αποκλεισμό των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση.

Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο περιορισμός της δίκαιης αποζημίωσης σε βάρος των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών δεν μπορεί να δικαιολογηθεί επί τη βάσει της αιτιολογικής σκέψης 35 της οδηγίας 2001/29/EK.

Πάντως, στην αιτιολογική σκέψη 35 δικαιολογείται η δυνατότητα να εξαιρεθούν από την υποχρέωση καταβολής δίκαιης αποζημίωσης μεμονωμένες, ατομικές

χρήσεις έργων από μεμονωμένους χρήστες (ΔΕΕ, απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2010, *Padawan*, C-467/08, Συλλογή I 2010, σ. 10098).

Ωστόσο, με την ανωτέρω δικαιολόγηση, η αιτιολογική σκέψη 35 επιτρέπει αποκλειστικά την απαλλαγή μεμονωμένων, ατομικών πράξεων χρήσης από την υποχρέωση καταβολής δίκαιης αποζημίωσης. Τούτο δεν σημαίνει ότι είναι δυνατός ο περιορισμός του δικαιώματος αποζημίωσης σε βάρος ορισμένων δικαιούχων ή κατηγοριών δικαιούχων.

Τέλος, ούτε το γεγονός ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί, λόγω της ιδιότητάς τους ως παραγωγοί ταινιών, ενδέχεται να διατηρούν αξίωση δίκαιης αποζημίωσης δικαιολογεί την ανωτέρω εξαίρεση.

Σύμφωνα με το άρθρο 2 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, οι τηλεοπτικοί σταθμοί είναι δυνατό να διατηρούν ως παραγωγοί ταινιών αποκλειστικά δικαιώματα αναπαραγωγής επί των αποκαλούμενων εσωτερικών παραγωγών, ήτοι επί τηλεοπτικών εκπομπών δικής τους παραγωγής.

Εντούτοις, αυτό δεν συνεπάγεται ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί δεν έχουν αξίωση δίκαιης αποζημίωσης για τα δικά τους δικαιώματα αναπαραγωγής (ΔΕΕ, απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2012, *Luksan*, C-277/10, EuZW 2012, σ. 230 σκέψεις 91 επ.).

Ως εκ τούτου, υπάρχουν αμφιβολίες κατά πόσον ο αποκλεισμός των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση δικαιολογείται με βάση το δίκαιο της Ένωσης.

β) Αρχή της ίσης μεταχείρισης

Ο αποκλεισμός των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση με βάση το εθνικό δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας είναι επίσης αμφισβητήσιμος και υπό το πρίσμα της αρχής του δικαίου της Ένωσης περί ίσης μεταχείρισης, η οποία καθιερώνεται με το άρθρο 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

Η αρχή της ισότητας του δικαίου της Ένωσης απαγορεύει οποιαδήποτε μη αντικειμενικώς δικαιολογημένη διαφορετική μεταχείριση.

Οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί τυγχάνουν δυσμενέστερης μεταχείρισης έναντι – όλων– των υπολοίπων δικαιούχων. Με τις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας περί πνευματικής ιδιοκτησίας αποκλείονται από τη δίκαιη αποζημίωση, μολονότι με την εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής περιορίζεται το αποκλειστικό τους δικαίωμα αναπαραγωγής.

Όλοι οι υπόλοιποι δικαιούχοι λαμβάνουν δίκαιη αποζημίωση για τον περιορισμό των δικαιωμάτων τους αναπαραγωγής εξαιτίας της λεγόμενης εξαίρεσης της ιδιωτικής αντιγραφής.

Δεν υφίστανται κανέναν αντίστοιχο αποκλεισμό δυνάμει του εθνικού δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας.

Τούτο ενδέχεται να συνιστά παραβίαση της αρχής του δικαίου της Ένωσης περί ίσης μεταχείρισης.

γ) **Ελευθερία των ραδιοτηλεοπτικών μέσων**

Με βάση το ίδιο σκεπτικό, ο προβλεπόμενος από το εθνικό δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας αποκλεισμός των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση ενδέχεται να περιορίζει και την ελευθερία της ραδιοτηλεόρασης (άρθρο 11 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων).

2. **Ανάγκη ερμηνείας για το δίκαιο της Ένωσης**

Μέχρι στιγμής, δεν υπήρξε ερμηνεία του σχετικού δικαίου της Ένωσης (ανωτέρω υπό σημείο 1) κατά πόσον αντίκειται προς αυτό εθνική διάταξη η οποία, με τη ρύθμισή της για τους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς, εξαιρεί γενικώς από τη δίκαιη αποζημίωση μια ολόκληρη κατηγορία δικαιούχων.

α) **Ανάγκη ερμηνείας όσον αφορά το πρώτο προδικαστικό ερώτημα**

Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι, βάσει του άρθρου 2 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, οι κάτοχοι πνευματικών δικαιωμάτων δικαιούνται άμεσα και πρωτογενώς τη δίκαιη αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/29/ΕΚ.

Ωστόσο, με την ως άνω κρίση του, το Δικαστήριο δεν ορίζει εάν ο εθνικός νομοθέτης δύναται να ερμηνεύσει το δίκαιο της Ένωσης κατά τρόπον ώστε να θεωρηθεί ότι το δικαίωμα αναπαραγωγής δεν εμπίπτει στον πυρήνα της προστασίας των πνευματικών δικαιωμάτων των δικαιούχων βάσει του άρθρου 2 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, με συνέπεια ο αποκλεισμός από τη δίκαιη αποζημίωση να είναι δικαιολογημένος. Στο πλαίσιο αυτό, καθίσταται απαραίτητη η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης.

β) **Ανάγκη ερμηνείας όσον αφορά το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα**

Το δίκαιο της Ένωσης χρήζει ερμηνείας και ως προς το δεύτερο ερώτημα [παραλειπόμενα].

Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι σε περίπτωση έργου επί του οποίου περισσότεροι δικαιούχοι διατηρούν δικαιώματα αναπαραγωγής, όταν υφίσταται περιορισμός δικαιώματος λόγω της εξαίρεσης της ιδιωτικής αντιγραφής, έκαστος δικαιούχος έχει αξίωση δίκαιης αποζημίωσης (ΔΕΕ, απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2012, *Luksan*, C-277/10, EuZW 2012, σ. 230, σκέψεις 91 επ.).

Ωστόσο, με την ως άνω κρίση του, το Δικαστήριο δεν διευκρινίζει κατά πόσον είναι δυνατόν ο γενικός αποκλεισμός των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση να είναι δικαιολογημένος, λόγω του ότι οι τελευταίοι ενδέχεται να διατηρούν αξιώσεις δίκαιης αποζημίωσης και ως παραγωγοί ταινιών. Επομένως, από την άποψη αυτή, χρειάζεται ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης.

γ) **Ανάγκη ερμηνείας όσον αφορά το τρίτο προδικαστικό ερώτημα**

Τέλος, το δίκαιο της Ένωσης χρήζει ερμηνείας και όσον αφορά το τρίτο ερώτημα.

Ειδικότερα, εφόσον η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα είναι καταφατική, οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί δικαιούνται μέρος της δίκαιης αποζημίωσης μόνον εάν δραστηριοποιούνται ως παραγωγοί ταινιών.

Ωστόσο, πολλά τηλεοπτικά προγράμματα ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών αποτελούνται κατά κύριο λόγο από εξωτερικές παραγωγές, οι οποίες αποτελούν έργο τρίτων εταιριών παραγωγής κατόπιν ανάθεσης από ραδιοτηλεοπτικό οργανισμό, καθώς και από παραγωγές με άδεια αναμετάδοσης, τις οποίες αποκτούν οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί από τρίτους παραγωγούς ταινιών. Σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, τα δικαιώματα παραγωγού ταινίας, όταν πρόκειται για εξωτερικές παραγωγές, ανήκουν στην εταιρία παραγωγής στην οποία ανατέθηκε η δημιουργία της, ενώ όταν πρόκειται για παραγωγές με άδεια αναμετάδοσης ανήκουν στην εταιρία η οποία χορήγησε την εν λόγω άδεια, με αποτέλεσμα οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί να μην αποκτούν καθόλου δικαιώματα παραγωγού για το πρόγραμμά τους ή να τα αποκτούν μόνο σε περιορισμένη κλίμακα. Ως εκ τούτου, για το μεγαλύτερο μέρος του προγράμματός τους δεν λαμβάνουν δίκαιη αποζημίωση ως παραγωγοί. Επιπλέον, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, τα έσοδα των παραγωγών από τις εισφορές άγραφων μέσων δεν είναι δυνατό να μεταβιβαστούν σε ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς.

Στον τομέα της ραδιοφωνίας οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί δεν αναπτύσσουν καν δραστηριότητα ως παραγωγοί ταινιών, με συνέπεια να μη δικαιούνται συμμετοχής στα έσοδα από τις εισφορές άγραφων μέσων.

[παραλειπόμενα]

Μέχρι στιγμής, το Δικαστήριο δεν έχει αποφανθεί κατά πόσον, σε περιπτώσεις όπως η ανωτέρω, ο αποκλεισμός των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη δίκαιη αποζημίωση είναι δικαιολογημένος λόγω της συμμετοχής τους σε αυτήν υπό την ιδιότητα του παραγωγού ταινιών. Επομένως, ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης χρειάζεται και από αυτή την άποψη. [παραλειπόμενα]

3. Σημασία των προδικαστικών ερωτημάτων για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης

Η υποβολή των προδικαστικών ερωτημάτων δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ καθώς και η ζητούμενη ερμηνεία του Δικαστηρίου είναι αναγκαίες για την

επίλυση της διαφοράς και δεν είναι υποθετικής φύσεως. Συνδέονται στενά και άρρηκτα τόσο με το αντικείμενο της κύριας δίκης όσο και με τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά τα οποία πρέπει να αξιολογήσει το αιτούν δικαστήριο (πρβλ. ΔΕΕ, απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2018, C-64/16, σκέψεις 19 επ.).

Εφόσον εθνική ρύθμιση όπως η προπεριγραφείσα συνάδει με το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως με την οδηγία 2001/29/ΕΚ, η ενάγουσα οφείλει να αποδεχθεί ότι η εκπλήρωση της σύμβασης διαχείρισης δικαιωμάτων είναι αδύνατη ως προς την είσπραξη της καλούμενης εισφοράς άγραφου μέσου. Στην περίπτωση αυτή, η αγωγή της κύριας δίκης θα πρέπει να απορριφθεί.

Εάν εθνική ρύθμιση όπως η προπεριγραφείσα δεν συνάδει με το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως με την οδηγία 2001/29/ΕΚ, η ενάγουσα δικαιούται να αξιώσει την εκτέλεση της σύμβασης ως προς την είσπραξη της καλούμενης εισφοράς άγραφου μέσου και τη διανομή τυχόν εσόδων.

Στην τελευταία περίπτωση, η αγωγή της κύριας δίκης θα πρέπει να γίνει δεκτή.

[παραλειπόμενα]